Ч. 39. Второк 5 марта (20 лютого) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. каг. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата
у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостривах на провинциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краевого Сойму. — Відповідь п. комісаря правительственного на інтерпеляцию пп. Абрагамовича і тов. в справі університетскій.

Суботнішне засідане краевого Сойму відкрив Є. Е. п. Маршалок краевий по год. 10-ій перед полуднем. З дневного порядку відослала палата в першім читаню правительственне предложене з проектом закона о добуваню мінералів, котрі містять в собі земні живиці і предложене о зміні закона реґуляциї рік — до дотичних комісий. Відтак пос. Михаловский предложив іменем шкільної комісиї справоздане в справі внесеня пос. Бобжиньского о видане краевого закона о учительских семинариях. Промавляло кількох бесідників і палата приймила закон в першім читаню. До подрібної дискусиї приступить Сойм на нинішнім (понеділковім) засіданю.

З черги забрав голос п. комісар правительственний, Віцепрезидент Намістництва ґр. Володимир Лось і відповів на інтерпеляцию пп. Абрагамовича і тов. в справі нападу на львівский університет. Відповідь звучить:

З причини нападу кружка руских студентів на університет у Львові, тяжкого ушкодженя на тілі секретаря університету професора Виняржа і злобного знищеня образів та університетских урядженъ — зарядила Палата радна суду краевого у Львові, на внесене прокураториї державної, слідство вступне в напрямі злочину публичного насильства і тяжкого ушкодженя тіла — з увязненем напастників того нападу. Взагалі число увязнених а відтак увільнених представляє ся як слідує: Приставлено до суду: 25 січня 3, 29 січня 1, 1 лютого 75, 4 лютого 1. Зголосили ся самі: 5 лютого 1, 9 лютого 1, 13 лютого 1, 15 лютого 2, 16 лютого 2, 17 лютого 1, 20 лютого 1, разом 89. Увільнено: 4 лютого 2, 6 лютого 2, 15 лютого 1, 22 лютого 5, 23 лютого 10, 24 лютого 69, разом 89.

О скілько завішене слідчого арешту було зачіплене жалобами, затвердила їх висша інстанция, узнаючи яко причину арешту побоюване о утечу і побоюване впливаня обжалованих на сьвідків в спосіб спиняючий розслідженє правди. Ствердженє предметової сути чину, іменно льокальна візия місця чину, ствердженє тілесних ушкоджень професора Виняржа і їх ваги, розслідженъ вартости ушкоджених предметів і т. ин., дальше переслуханє кількадесятьох обжалованих, з котрих богато відмовило всяких зізнань, деякі заперечували цілком свою співучасть, покликуючи сьвідків на alibi, деякі вкінци подавали назвища і подали неправдиві обставини; дальше переслухуванє кількадесятьох сьвідків займили часу около 3 тижднів, мимо пильної праці судиї слідчого, котрому двох других судиїв до помочи додано. Крім того дізнало слідство в тім часї около тритижддневої перерви з тої причини, що акти мусїли бути предкладані висшому судови краєвому для полагодженя жалоб внесених кількома обжалованими від ухвали завішуючої слідчу вязницю і з причини взятої назад пізнійше просьби одного обжалованого о виделеґованє иншого суду, референт же висшого суду краевого потребував очевидно відповідного часу до розслідженя обемистих актів і приготовленя свого внесеня.

В понеділок, дня 18 лютого, внесли рускі студенти до Президиї висшого суду краевого петицию жадаючу випущенє всїх обжалованих з арешту і грозячу, що в противнім случаю розпічнуть в четвер, 21 лютого, голодовий страйк. На ту петицию відослав їх Президент суду краевого до приписів карної процедури, вказуючих судові інстанциї, покликані до рішаня в справі знесеня слідчої вязниці і зазначив, що слідча вязниця ніяким президиальним зарядженем не може бути знесена і що погрози голодового страйку на справу знесеня арешту і виповненя правосильних ухвал суду му-

---

27)

Пан Лекок.

З французкого — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Убийник вже не противив ся. Єго рухливі черти лиця прибрали зовсїм нового виразу, якоїсь дивної мішанини глупоти, безличности і глуму. Замість лїсочки до даваня такту взяв він лінію із стола судиї і почав верескливим фальзетовим голосом і з комічним наголосом викрикувати:

— Тихо там, музика! А ти великий бубне, не гуди! Мої пані і панове, настав час, прийшла година і хвиля на велике і одиноке представлене чудесного театру на поли вправ трапезових і скаканя по линві, якого другого нема в цілім сьвіті у всїх роботах елеґантиї і сили при участи артистів із столиці, які мали честь...."

— Досить! — перебив єму судия. — То ви так могли говорити у Франциї, але в Німеччині?

— Авжеж, що я умію й по німецки.

— Ну, то говоріть! — приказав Зеґміллєр, котрого рідна мова була німецка.

Обжалований перестав робити дурнувате лице а прибрав вираз комічної важности і не надумуючись довго, почав шумно говорити:

„За призволенем всехвальної зверхности відбуде ся нині перед тутешними високодостойними горожанами по перший раз представленє: Ґеновефа або..."

— Досить — сказав судия острим тоном.

Він встав, може щоби укрити своє розчароване, і додав:

— Треба закликати якогось товмача, щоби нам сказав, чи ви умієте так само зручно говорити по анґлїйски.

Лекок виступив скромно наперед і сказав:

— Я говорю по анґлїйски.

— Так, дуже добре. Ви чули обжалований...

А той чоловік тимчасом знов перемінив ся. На єго лици спочила британско-флеґматична повага, єго рухи були тугі і нїби відмірені і він почав декламувати:

Ladies and Gentlemen! Long life to our Queen and to the honourable mayor of that town. No country, England excepted — our glorious England — should produce such a strange thing, such a paragon of curiosity...

Ще цілу мінуту говорив він так без перерви.

Пан Зеґміллєр спер ся ліктями на своє бюрко і закрив чоло руками а Лекок ледви міг укрити своє здивоване. Лиш Ґоке, той усьміхнений протоколянт, бавив ся добре.

Глава двайцята.

Аж доси не щастило ся судиї Зеґміллєрови з обжалованим, але правда, що він ще не виступав рішучо против него. Він ще не робив ужитку з того оружия, яке дав єму Лекок в руки. Але він сердив ся, а то можна було по тім пізнати, як він по хвили задер нараз голову до гори.

— Признаю вам, — відозвав ся він до обжалованого — що умієте плавно говорити трома европейскими мовами, то рідкий талант.

Убийник поклонив ся з гордим усьміхом на устах.

— Але то ще не доказ, хто ви — говорив судия дальше. — Чи маєте в Парижи когось, хто міг би станути у вашій обороні? Може знаєте якого честного чоловіка, котрий би заручив, що ви дійстно артист Май?

— Ах, мій пане, я шіснайцять літ тому назад покинув Францию і жив від тої пори на гостинцях та ярмарках.

— На таку вимівку не кладіть ніякої ваги! Прокуратория не вдоволить ся ніякими вимівками. Скажіть менї щось про свого послідного принципала пана Сімпсона. Що то за чоловік?

— Містер Сімпсон то богатий чоловік, — відповів обжалований — котрий має більше як 200.000 франків майна, та й честний з него чоловік.

В Німеччині зарабляє він театром маріонеток, в Анґлїї показує збори дивовижностий. То відповідає ґустови обох країв.

— Ну, той богатий чоловік міг би посьвідчити на вашу користь; чейже єго можна би легко знайти.

В сій хвили не мав Лекок ані сухої нитки на собі; він пізнійше сам до того признав ся. В десятьох словах мусів обжалований або потвердити всї доходженя Лекока або доказати повну їх несправедливість.

— А вжеж! — сказав на то Май з пова-

сить полишити ся очевидно без нїякого впливу. Коли однако на четвер дня 21 лютого визначив був вже судия слїдчий масову конфронтацию обжалованих з кількадесятьма завізваними сьвідками, проте заявив Президент висшого суду краєвого просячим студентам, що в найблизших днях вийде слїдство в такий стан, котрий подасть слїдчому судиї підставу до оцїнки, чи і о скілько слїдчий арешт що до поодиноких обставин має бути ухилений.

По конфронтациї переведеній в четвер, 21 лютого, котра була конечна з тої причини, позаяк численні сьвідки не могли вказати виновників нападу після назвищ, лише могли їх розпізнати з вигляду і по зіставленю вислїду тої конфронтациї, відступив прокуратор державний від дальшого слїдства против 15 обжалованих, в наслїдок чого судия слїдчий у власнім обсязї дїланя застановив що до них сейчас слїдство і видав приказ увільнення їх з арешту.

Однако в той сам день, в четвер рано, розпочали вже перед конфронтациєю рускі студенти заповіджену голодівку.

Дня 23 лютого ухвалив суд краєвий висший знесене слїдчого арешту без кавциї що до 63 обжалованих, узнаючи, що після вислїдів дотеперішного слїдства відпало що до них побоюване утечи як і побоюване впливаня на сьвідків; дня 24 лютого вкінци на внесене прочих 5 обжалованих, взглядно їх оборонцїв і на внесене прокуратора державного ухвалив висший суд краєвий знесене арешту за кавциєю в загальній сумі 30.000 корон, що до тих 5 обжалованих, що до котрих узнано, що відпало побоюване впливаня на сьвідків, єсть однако і дальше побоюване утечи, котра вимагає забезпеченя через зложене кавциї. Ті ухвали запали строго на підставі вислїдів, переведеного слїдства, а особливо конфронтациї обжалованих зі сьвідками і строго в примінeню приписів процедури карної, поручаючих судовим властям старати ся о можливе скорочене слїдчого арешту. Загрожений а відтак введений в дїло голодовий страйк обжалованих, як також напасти одної части праси на судівництво, закидаючі єму сторонничість і знущане над арештованими, не були цїлком рішаючими для членів дотичних сенатів, з котрих деякі тих статий перед засїданями цїлком навіть не читали.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 4-го марта 1907.

— Перенесеня. Мінїстерство торговлї перенесло официяла почтового Андрія Романа Остою Солецкого з округа галицкої дирекциї почт і телеґрафів до округа дирекциї почт і телеґрафів у Відни.

— Державні самоїзди в Галичинї. Тернопільский „Gł. pol." доносить, що мінїстерство торговлї наміряє на просторі між Бродами а Тернополем завести самоїзди, а то в тій цїли, щоби розбудити живійший рух межи тими містами і улекшити комунїкацию на лїнїї Броди-Підкамінь-Залізці Ігровиця-Тернопіль. Введене в дїло сего средства комунїкацийного зависїло би від сили руху пасажирского і запоруки громад та обшарів двірских положених на тім просторі. Мінїстерство запитало тернопільский маґістрат, чи заявляє ся він за заведенем самоїздової комунїкациї межи Бродами а Тернополем та чи обовязує ся до покритя евентуального недобору аж до висоти одної десятої части основного капіталу, котрий виносив би найменше 40.000 корон. Справу ту предложив маґістрат радї міскій на засїданю дня 13 лютого в цїли, щоби она рішила сю справу. Рада висказала ся за заведенем того рода комунїкациї, але зі взглядів на фінансове положене міста заявила, що не може удїлити запомоги тій інституциї державній.

Тут треба додати, що того рода проекти підношено вже в кількох сторонах нашого краю. Так мали би їздити самоїзди межи Львовом а Камінкою струмиловою, межи Львовом а Перемишлянами. То все в проектї дуже красно виглядає, але в практицї ледви чи дасть ся перевести, бо з громад по наших селах, виняши обшари двірскі, ледви чи хто мав би потребу і хотїв би їздити самоїздами, а удержане самоїздів наложило би на громади великі тягари. Крім того треба би ще й на то зважати, що по наших гостинцях могли би самоїзди курсувати хиба лиш лїтом, бо зимовою порою дуже часто навіть саньми трудно декуди перебити ся.

— Дрібні вісти. З днем 16 марта заводить ся складницї почтові в місцевостях: Гординя шляхотска, Гординя рустикальна і Сокирчицї повіта самбірского. Складницї тоті будуть сполучені з урядом почтовим в Кранцберзї через тиждневo шестиразового післанця. — В каварни Шнайдера вкрадено вчера пополудни дороге футро, власність аптикаря п. Пелецкого. Підозрівають якогось панка, що подобав на комі-вояжера і не заплативши за випиту каву, вийшов незамітно з льокалю. — П. Мих. Бачишин, лякерник, запалюючи сїрничок, запалив всї сїрнички, які були в коробцї і так собі попарив руку, що аж мусїв шукати помочи на стациї ратунковій. — Пнї Пашковска ул. Вроновских ч. 15 згубила вчера срібний годинник з моноґрамом J. S., а пнї Йос. Стракош, прив. учителька, зложила на полициї золотий годинник з ланцушком, котрий знайшла дня 24 лютого на ул. Льва Сапіги.

— Позір! Пожарні філїї львівского „Сокола" які досї не звернули виповнених квестионарів з дїяльности в 1906 роцї, зволять прислати їх сейчас на адресу: „Сокіл" у Львові ул. Руска ч. 20.

— Огонь. Дня 25 лютого с. р. вибух огонь в Банилові рускім на Буковинї на фільварку тамошного властителя більшої посїлости Еміля Богосевича. З причини сильного вітру огонь розширив ся дуже скоро і знищив сїм стирт збіжа і велику стодолу разом з нагромадженими там великими запасами сїна, соломи і сїчки. Шкода в части лиш обезпечена виносить 14.000 корон.

— З станиславівскої епархії. Канон. інституцию дістали оо.: Мат. Велигорский на Рошнів і Лев Бірецкий на Радівці. — Ординар. шкільним комісаром в косівскім деканатї (на місце о. Ал. Гелитовича) назначений о Юл. Герасимович з Рибна. — О. Ник. Гриньовский, катехит женьскої видїлової школи в Коломиї, іменований радником еписк. консисториї з правом уживаня крилошаньских відзнак. — Введені в завідательства оо.: Дим. Райт в Яблоницї, надвірняньского деканата і новопост. пресвитер Лавр. Ткачик в Темерівцях, єзупільского деканата. — О. Мих. Лукавский введений яко сист. сотрудник в Гостові на місце увільненого від того обовязку о. Івана Устияновского. — Рукоположенє пресвитерів почне ся 21 марця. Просьби має ся внести по день 16 марця, а 20 марця лично явитись в ординарияцкій канцеляриї. — Рукоположенє одержали: Іван Харук і Вас. Попович. — О. Мих. Гулла з Борщева дістав 6-недїльну відпуску для покріпленя здоровля. — Президент краю в Чернівцях надав презенту на гр. кат. приходство цїсарского наданя в Брошківцях на Буковинї тамошному завідателеви о. Николаєви Воляньскому.

— Катастрофа на зелїзници. В суботу рано около 9 год. наїхав поїзд товаровий ч 262 їдучий з Підволочиск на головнім двірци вози з вуглем а внаслїдок того розбили ся два вози в'їзджаючого поїзду. На однім з тих возів сидів кондуктор Ґарґулїньский, котрого підчас тої катастрофи так здушило, що він погиб на місци. Поїзд той над'їхав з Підзамча, звідки урядник зелїзничий запитав, чи колїя, на котрій має станути поїзд на головнім двірци, єсть вільна. Відповідь наспіла, що колїя вільна і поїзд поїхав. Машиніст поїзду товарового

гом. — Містер Сімпсон може о менї лиш добре сказати. Він досить знаний, щоби єго можна відшукати, лиш на то треба буде часу.

— Длячого?

— Бо він в сїй хвили єсть мабуть в дорозї до Америки. Отся подорож єсть якраз причиною, длячого я єго покинув: я, бачите, боял ся моря.

Лекок відотхнув знову.

— Ах! Ах! Ах! — сказав судия три рази всїлякими голосом.

— Коли кажу, що він в дорозї — говорив обжалований борзо дальше, — то може помиляю ся; може бути, що він ще не від'їхав. То лиш річ певна, що він вже все був прилагодив до їзди за море, коли ми розійшли ся.

— На якім кораблі мав він плисти до Америки?

— Того він менї не казав.

— А деж ви з ним розійшли ся?

— В Липску в Саксонії.

— Коли?

— Послїдної пятницї.

Зеґміллер здвигнув погірдливо плечима і сказав:

— Ви були в Липску, в пятницю, ви? Від колиж ви в Парижи?

— Від недїлї від полудня о четвертій.

— На то мусите поставити доказ.

З того, як він зморщив брови, можна було вносити, що убийник страшно напружив свою память. Майже цїлу мінуту надумував ся він так і споглядав то в землю то на стелю, чухав ся позауш, тупав ногою і муркотів:

— Але як то доказати?

Судиї наконець було вже за довго ждати і він сказав:

— Я вам поможу. Люди в господї, де ви в Липску мешкали, чей вас може видїли?

— Ми не мешкали в нїякій господї.

— А деж ви їли і спали?

— У великім возї пана Сімпсона; він був вже проданий, але єго доставили аж в тій пристани, з котрої треба було відпливати.

— Щож то за пристань?

— Того не знаю.

Лекок, менше вправний як судия в таєню своїх вражінь, не міг видержати, щоби не затирати собі руки. Він видїв вже, як обжалованому оказали брїхню і що єго, як то він казав, притиснули до стїни.

— Отже ви не можете дати судови иншого доказу — відозвав ся Зеґміллер знову — як лиш то, що самі кажете?

— Заждіть-но! — сказав на то убийник. — Заждіть лиш! Коли я приїхав до Парижа, то мав куфер з собою.

— Ну, і щож дальше?

— Він повен біля позначеного початковою буквою мого імени. Я мав там ще моє пальто, штани, два цїлі костюми акробатскі...

— Щож дальше?

— Зараз по моїм приїздї зелїзницею заніс я той куфер до гостинницї зараз коло двірця зелїзничого.

Він замовк нараз, як би стратив память.

— Як же називає ся тота гостинниця? — спитав судия.

— Таж якраз хочу собі пригадати назву, котру я на жаль забув. Але того дому я не забув; виджу єго так, як би менї тут стояв перед очима і як би мене в ту сторону повели, то я би єго певно відшукав. Люди в тім готели мене би пізнали, впрочім і мій куфер міг би послужити за доказ.

Лекок постановив був собі тихцем розвідати трохи в гостинницях довкола північного двірця.

— Може бути! — запримітив судия. — Може то й зробимо, о що просите. Але тепер два инші питаня: Як то може бути, що ви, приїхавши по полудни о четвертій годинї до Парижа, були о півночи в „Перчанцї", отже в норі, де сходять ся злочинцї, а котра положена серед пустого поля так, що серед ночи годї єї знайти, коли єї не знає ся? А друге, длячого були ви так нуждено убрані, коли ви мали, як кажете, тоті одіня?

(Дальше буде).

був вже лиш на 150 метрів від двірця, коли побачив грозячу небезпечність, але вже не міг здержати поїзду; дав лиш контрапару а сам з топником зіскочили з машини, ратуючи власне житє. Мимо того стовкненє було так сильне, що вози розбили ся і убили кондуктора. Погибший Роман Ґарґуліньский мав літ 32 і полишив жінку і одну дитину.

— Арештоване мантія. З Відня доносять: Віденьска поліция одержала від кількох осіб з Галичини донесенє, що якийсь мантій у Відни хотів виманити від них гроші в той спосіб, що посилав їм депеші, заосмотрені підписами свояків, в котрих просив о надісланє гроший в дорозї телеґрафічній. Онодги з'явив ся на віденьскій почті в II окрузї молодий чоловік і запитав чи не надійшли гроші з Бережниці королївскої. Єго задержано і віддано на поліцию. Там сказав він, що називає ся Август Гуміньский і вилеґітимував ся картою приналежности, котра однак була сфальшована. Остаточно признав ся, що він приватний офіциялїст Войтїх Едвард Прус Пржезьдзецкий. Єго відставлено до карного суду. Показало ся також, що Пржезьдзецкий був також тим мантїєм, котрий в дорозї телеґрафічній вимантив гроші від львівского купця п. Шковрона і єго заступника Живчиньского в Чернівцях, о чім ми свого часу доносили.

— Самоубийство на краківскій клінїцї. До краківскої хирурґічної клініки в годинах амбуляторийних зголосив ся онодги яко хорий Лейба Фіш із Станиславова, бувший посесор млина в Угорниках коло Станиславова в супроводі брата Мойсея. Лїкарскі оглядини показали, що він нездужає внаслідок гемороїдів. Заким же видано дальше розпоряджене, хтось сказав єму, що він не може бути принятий з причини обмеженого числа ліжок. Лейба Фіш вийшов тоді, лишаючи брата в салї.

По якімсь часї одна з недужих звернула увагу, що десь на II. поверсї „роблено очевидно велику операцию", бо кров тече аж по сходах. Показало ся опісля, що то Лейба Фіш, котрий терпів також на розстрій нервовий, вчувши, що не може бути принятий на клініку, вийшов неспостережений бічними сходами аж на стрих і там звичайним ножиком підрізав собі горло так сильно, що протяв собі бючки і отворив ціле горло від уха до уха, так, що голова держала ся ще лиш на стовпі хребтовім. Кров бухала так сильно, що Фіш в короткім часї помер а тіло відвезено до заведеня судової медицини.

Се самоубийство о мало що не наробило великого нещастя, бо брат Лейби, Мойсей впав в таке роздразненє, що вибіг із шпиталю, пішов до міста, купив револьвер з набоями і вернувши на клініку добув уружия і грозив, що застрілить дверника і лїкарів. Повідомлена о тім поліция явила ся на місци і розброїла Фіша і замкнула єго в арешті, щоби він там трохи успокоїв ся і не допустив ся якогось дальшого нерозважного вчинку під впливом жалю і нервового роздразненя по страті брата. Мойсей Фіш по якімсь часї дійстно трохи успокоїв ся, але попав в якесь сильне пригнобленє; плакав часто, то сидів знов мов би задеревілий, то знов зривав ся і хотів бічи до брата вимавляючи єго імя.

О тій події повідомлено родину Фішів в Станиславові. При забраню паперів з кишені Лейби переконано ся, що він вже від давна терпів на розстрій нервовий і длятого так пригноблюючо поділала на него вість непокликаної до того особи, що не буде принятий на клініку, що він аж смерть собі зробив. По місті розійшла ся була чутка, що то брат брата в шпитали убив.

Телеґрами.

Прага 4 марта. Відбуло ся тут віче мужів довіря молодочеcкої партиї, на котре прибуло яких 3000 осіб, між ними майже всї бувші посли до ради державної і посли соймові. Прибули також мінїстри Пацак і Форшт. Бувшому послови Крамаржеви зроблено велику овацию. — Герольд обговорював будучі вибори і напоминав, щоби вибрано на послів лиш найінтеліґентнїйших кандидатів, бо не кождий, хто старає ся о мандат, має потрібні до того кваліфікациї.

Париж 4 марта. До Echo de Paris доносять з Риму, що Ватикан має документи, котрих оголошенє було би француском правительству дуже немиле. З документів тих виходить, що правительство французке по зірваню зносин з Ватиканом предприняло у Монтенїґго кроки, щоби наклонити Ватикан до приняття французких жадань.

Льондон 4 марта. Коло Довра наїхали вчера на себе два німецкі пароплави „Марсаля" і „Гелєна". Пароплав „Гелєна" затонув. Уратовано житє 8 осіб; прочі висїли на беріг в Доврі.

Петербург 4 марта. Число доси вибраних послів виносить 493, з чого 311 з лївиці.

Петербург 4 марта. Як тепер єсть певне, відкрите Думи наступить ві второк о 12 ій год. в полудне в Таврийскій палатї.

Петербург 4 марта. (П. А.) Вчера рано около 1500 поліцаїв окружило політехніку і в кількох помешканях студентів зроблено ревізию. В ріжних місцях знайдено тузин бомб, скорострільні карабіни, два фунти динаміту та ручні ґранати і піроксeлїну. Ревізия тревала до полудня. Арештовано 15 неналежачих до студентів; межи арештованими єсть кілька женщин.

Петербург 4 марта. (П. А.) Межи арештованими в політехнічнім інститутї при нагоді відкритя там складу бомб було кілька новобраних послів до Думи і бувший посол Суботін. Послів випущено на волю.

Кронштадт 4 марта. (П. А.) Лікар Штайбер, котрий заразив ся годованими в цілях наукових бактериями, помер; тіло єго спалено.

НАДІСЛАНЕ.

— ТОВАРИСКА ЗАБАВА — „Розмова дьвітів". Звістна з своєї рухливости фірма пп. Кавчиньского і Оберского у Львові (ул. Кароля Людвика ч. 7) видала своїм накладом в рускім язиці нову товариску забаву під поданим заголовком. Гадки на 64 карточках, уложив п. Денис Сумик. Видане представляє ся дуже хорошо, а забава займаюча і цікава. Хто купить, не пожалує. Набувати у накладців.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

поcп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8·55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля (1/5 до 30/9), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

поcп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Підволочиск, Гусятина, Кжинковець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·5.	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·55	„ Тухлї (15/6 до 30/9), Сколього (1/6 до 30/9)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білєти їзди як і всякі иньші білєти, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).